

Tiktok-utmaning som leder till polarisering

4 september 2026 13:00

Teater Taimine sätter upp en pjäs om två tonårspojkars utmaningar med att klara sig på en öde ö och i livet. Den ena plockar bär, den andra drömmer sig bort. Polariseringen fungerar som drama.

Barbro Enckell-Grimm

Text

Det här är en recension. Analys och värderingar är skribentens egna.

Ville (Mikael Strömberg) och Niko (Viktor Idman) gör vad de kan för att överleva på den öde ö som de befinner sig på till följd av en utmaning på Tiktok.

Bild: Björn Fagerholm

TEATER

Teater Taimine: No one is an island

Manus: Alex Holmlund. Regi: Oskar Silén. Visuell helhet: Lars Idman. Musik och ljud: Oskar Silén. Översättning till finska: Jyrki Kiiskinen.

På scenen: Mikael Strömberg och Viktor Idman.

Meilahden yläaste 3.9. Turnépjäs, cirka 40 minuter.

Två unga män i 15-årsåldern driver i land på en öde ö. Ville (**Mikael Strömberg**) och Niko (**Viktor Idman**) har antagit en utmaning på Tiktok men inte insett vad de gett sig in i. Vad händer om man rör ut på havet och slänger årorna?

Pojkarna har ingen mat och ingen utrustning. Det är sensommar, så vädret är varmt och de lyckas hitta lite blåbär och regnvatten. Nikos hund, Biso, följer med. De har sina telefoner med sig, men nätet fungerar inte.

Det är utgångspunkten för Alex Holmlunds pjäs *No one is an island* i regi av Oskar Silén. Uppsättningen fungerar som ett välsmort maskineri med många aktuella teman. Skådespelarna är samspelta, samtidigt som det finns viktiga skillnader i både roller och utförande.

Niko, som är den mer passiva av de två, grubblar mycket på vad han ska göra efter nian. Inget alternativ lockar, och han känner att hur han än väljer kan han misslyckas. Medan Ville ser sig om på ön och plockar bär, grubar sig Niko och tar flashiga videor som verklighetsflykt. Han vill stanna på ön. Ville försöker få dit någon som kan rädda dem.

Pojkarna polariseras alltmer. Niko börjar kräva hyra av Ville i form av bär. Ville funderar på talkoandan som gick förlorad på familjens sommarställe. Den mer utsatta Niko börjar må allt sämre och hans mindre sympatiska drag träder tydligare fram.

Förutom det sociala samspelet mellan de två på ön, finns det många andra ämnen i *No one is an island* som får pjäsen att lyfta.

I den föreställning jag såg på ett finskt högstadium i Helsingfors blandas finskan sömlöst med svenskan. Många repliker sägs först av den ena rollpersonen på det ena språket, men motspelaren svarar på det andra, vilket gör att viktiga nyckelord sägs på båda språken. Dialogen känns

naturlig i huvudstadsregionen. Publiken bestod av niondeklassare som läser svenska som A- eller B-språk, och en språkbadsklass.

På ett samhälleligt plan väcker pjäsen frågor om skuld och ansvar när unga polariseras.

Ett annat skolaktuellt tema är hur det känns att vara utan nät och i stället vara hänvisad till miljön och varandra. Naturen är fin och pojkarna njuter och plågas om vartannat. Det är soligt på dagarna men nätterna är både kyliga och mörka. Ska Niko, som kräver Ville på blåbärshyra, betala för värmen från elden som Ville tänder med sin medhavda tändare? Och hur kan han ta snabblån när öns alla bär är plockade?

På ett samhälleligt plan väcker pjäsen frågor om skuld och ansvar när unga polariseras och fjärmas från sig själva, varandra, naturen och samhället.

No one is an island ställer frågorna, men serverar inga färdiga svar. De två polerna fungerar väl i dramat och i Oskar Siléns regi.

Alex Holmlunds manus är lagom tydligt med respekt för sin publik. Mikael Strömberg gestaltar Ville som den mognare och mer ansvarstagande av de två, utan att ge avkall på den kvardröjande barndomen. Viktor Idmans Niko trampar vatten. Man känner ju med honom och förstår att hans beslutsångest får ett utlopp i hans dåliga beteende. Idman har just det mjuka, lite formlösa som rollen kräver av honom.

 Dela artikeln

Barbro Enckell-Grimm

Följ

Kultur

Följ
